

pojemo pri shodih Mar. vrtca ali ob drugih prilikah v cerkvi. Teh ni malo, a vse je poslušal z največjim zanimanjem. Ko so dečki odšli, je rekel: »Škoda, da tudi nas na Rakeku niso naučili toliko lepih pesmic, kot jih znajo v Stari Loki.«

Jožkova pobožnost se je kazala tudi v tem, da je izredno rad imel podobice in gledal verske slike. Prav tako rad je prebiral bogoljubne knjige. V najlepšem redu jih je imel zložene pri svoji postelji. Ko jih ni mogel čitati sam, so mu jih čitali drugi. (Dalje.)

Marija Kmetova:

Živ—žav.

»Potem bi prišla v nebesa,« reče Blažek in dostavi:

»V nebesih bom imel avto. Po oblakih se bom vozil, sveti Peter mi bo pa vrata odprl.«

»Mhm,« pravi Marjanca, »saj ima ključe.«

»Zlate,« reče Blažek.

»Zlate. — Lej, račke se ven kobacajo!« vzklikne Marjanca.

»Pojdiva jih gledat!« zaploska Blažek.

»Pojdiva!«

Primeta se za roke in stečeta po strmini k reki. Račke s krikom zagagajo, da se Blažek kar prestraši.

»Joj, kakšna lepa mlivka,« vzklikne Marjanca.

»Saj res,« pritrdi Blažek.

»Igrajva se,« pravi Marjanca.

Globoko se jima uderejo noge, ko počeneta v mlivko in napravita vsak svoj hribček.

»Jaz bom delala potice,« reče Marjanca. »Lej, kako je lepa! Zdaj jo bom pa spekla. Žžž, je že. Na, kupite, gospod?«

»Koliko je?«

»Sto dinarčkov,« pravi Marjanca.

Blažek vzame kamenček in ji ga da.

»Jaz imam pa vlak. Lej, kako so tračnice okoli!
In tule je predor. Š—š—š—š, u—u!« vpije Blažek in se
pelje bogve kam.

»Čakaj, da mi ne potacaš potic!« krikne Marjanca.
Blažek pa nalašč — čof! — in stopi prav na potico.

»Sem pa huda, veš!« zavpije Marjanca.

Blažek se zasmije in pohodi še eno potico.

»Jaz bom pa tvoj vlak podrla!« se razjezi Marjanca
in sune z nogo v hribček.

»Ti, čakaj!« Blažek stisne pesti in hoče udariti
Marjanco. A Marjanca zbeži po bregu navzgor. Blažek
steče za njo.

»Ne boš me, ne!« je huda Marjanca. »Kar domov
grem. Sram te bodi! Skregana sem.«

»Ho-ho!« zavpije Blažek.

»Ho-ho!« zavpije še Marjanca in odhiti proti domu.
Blažek obstane in zakliče:

»Kar pojdi, veš, kar pojdi!«

Blažek stoji sam sredi ceste. Nato steče tudi on.
Na vogalu ceste ne ve, ali je prava pot domov na desni
ali na levi. Pa zavije na desno in misli, da gre pravilno
proti domu. Gleda, gleda, kje je domača hiša. Pa je
čudno, da je ni in ni. Obstane pri teh vratih, obstane
pri onih; stopi kam na vrt, a nobena hiša ni prava.
Gre in gre naprej, a te hiše niti vrtov nimajo več. Za-
vije nekam navzgor; cesta je ožja in drugačni otroci
so tu, ki jih Blažek nič ne pozna. Sredi ceste jih je
velika gruča in brcajo žogo. Blažek se ustavi.

»Čigav pa si ti?« ga nahruli neki fant.

»Eno figo!« se odreže Blažek.

»Ho-ho, ta je pa od fige!« se zagrohoče fant in vsi
drugi se zasmijejo in obstopijo Blažka.

Blažku je malo tesno pri srcu. Pa je tudi hud. Ves
zardel stisne pesti in hoče dalje.

»Zaprta pot!« zavpije fant in še razkorači pred
njim.

»Pusti me!« vzklikne Blažek in hoče suniti fanta.

(Dalje.)